

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2To/14/2024
Identifikačné číslo spisu: 9522100390
Dátum vydania rozhodnutia: 21.01.2025
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Paluda
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2025:9522100390.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Paludu a sudkýň JUDr. Dany Wänkeovej a JUDr. Beáty Javorkovej v trestnej veci obžalovaného H. H., pre zločin rozširovania extrémistického materiálu podľa § 422b ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona a iné, na verejnom zasadnutí konanom 21. januára 2025 v Bratislave, o odvolaní obžalovaného a odvolaní prokurátora Krajskej prokuratúry Trnava proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu sp. zn. 2T/18/2022 z 23. októbra 2024 takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e) ods. 3 Trestného poriadku zrušuje rozsudok Špecializovaného trestného súdu, sp. zn. 2T/18/2022 z 23. októbra 2024, vo výroku o vine v bodoch 20/ a 21/ a vo výroku o treste.

II. Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku obžalovaný

H. H., nar. XX. E. XXXX v Č., trvale bytom G. č. XXX, okres Č., toho času vo väzbe v Ústave na výkon väzby Bratislava

je vinný, že

20/ (bod 43/ obžaloby) z Ústavu na výkon väzby a Ústavu na výkon trestu odňatia slobody, na Chorvátskej 5 v Bratislave, sa dňa 09.02.2022 v čase o 15:03 hod., telefonicky, prostredníctvom telefónneho čísla XXXXXXXXXXXXX, spojil so B. X.. (ktorá je trestne stíhaná v samostatnom konaní a o jej vine nebolo doposiaľ rozhodnuté), ktorá sa v tom čase nachádzala na území Švajčiarska, ktorú počas hovoru požiadal o zverejnenie revizionistickej a antisemitskej knihy s názvom „Židokracia“, s čím B. X.. súhlasila, a následne sa s ňou dňa 09.02.2022 v čase o 17:13 hod., opätovne telefonicky spojil, prostredníctvom vyššie uvedeného telefónneho čísla a počas hovoru jej opätovne uviedol, aby zverejnila vyššie uvedenú knihu vo formáte „PDF“, kde presne je táto kniha uložená a zároveň jej nadiktoval text, ktorý má k tomu uverejniť, s čím B. X.. súhlasila a následne sa doposiaľ nezisteným spôsobom podieľala na zverejnení tejto knihy vo formáte „PDF“ na internete, a to konkrétne súboru s názvom ZK_komplet_.pdf, ktorý bol následne dňa 09.02.2022 v čase o 20:05 hod., uverejnený na komunikačnej platforme Telegram, na verejne prístupnom účte s menom „H. H.“ (<https://t.me/marianmagat>) spolu aj s textom: „TOTO JE DARČEK OD MARIÁNA PRE VŠETKÝCH !!! POSIELAJTE , ZDIEĽAJTE , SŤAHUJTE!“ , pričom tento príspevok bol verejne prístupný najmenej do dňa 18.07.2022,

21/ (bod 44/ obžaloby) z Ústavu na výkon väzby a Ústavu na výkon trestu odňatia slobody, na Chorvátskej 5 v Bratislave, sa dňa 16.03.2022 v čase o 17:00 hod., telefonicky, prostredníctvom telefónneho čísla XXXXXXXXXXXXX, spojil so B. X. (ktorá je trestne stíhaná v samostatnom konaní a o jej vine nebolo doposiaľ rozhodnuté), ktorá sa v tom čase nachádzala na území Švajčiarska, ktorej uviedol, aby opätovne zverejnila revizionistickú a antisemitskú knihu s názvom Židokracia, s čím B. X. súhlasila a následne sa s ňou dňa 19.03.2022, v čase o 12:38 hod., opätovne telefonicky spojil, prostredníctvom vyššie uvedeného telefónneho čísla a počas hovoru jej nadiktoval text v znení:

„VÍTAM NOVÝCH ČLENOV V SKUPINE

V skupine pribudlo za posledné dva mesiace cez 2000 ľudí. Teda od doby, kedy som bol za moju prácu zatknutý. Moje zatknutie a uväznenie za iný politický a historický názor malo zabrániť v pokračovaní trestnej činnosti. Teda slobodne premýšľať a obhajovať svoj názor.

Čo však títo samozvaní demokrati docielili? Docielili to, že moju knihu si začali ľudia medzi sebou intenzívne šíriť vo formáte pdf, tlačiť si ju doma, či v papiernictvach a to, že sa o tému začalo zaujímať ešte viac ľudí. Inými slovami, sami začali podporovať moju činnosť. A tak sudca, prokurátor Honz školený v Izraeli a vyšetrovateľ, patria podľa logiky do väzby. Bez ich pomoci by to totiž nebolo možné. Za čo im ďakujem.

Snažili sa mi odstrihnúť prístup k mojim účtom tým, že mi nevydali prístupovú kartu k mojej banke, aby som nemal na právnikov či pokrytie nákladov na život v zahraničí, teda nájom, poistenie a tak ďalej. Teda sa systematicky snažili zničiť moje zázemie. Ani to sa im nepodarilo. Behom niekoľkých dní sa zmobilizovali ľudia po celej Európe a právnik i náklady sa pokryli. Za čo vám patrí moja vďaka a raz sa budem revanžovať.

Knihy odhaľuje demokraciu vo svojej plnej nahote. Je to pomyselný chlapec, ktorý kričí na cisára že je nahý, kým mu ostatní tleskajú ako sa opäť obliekol. I demokracia je nahá a vidieť tú obľudnú odpornosť, národy hubiaci jed.

Cudzie záujmy sionistov a slobodomurárskych internacionálnych kruhov.

Zem je opäť plochá lebo to tak chcú.

No a moja väzba? Tá sa stala absolutne bezpredmetná. Kniha sa šíri, účty na sociálnych sieťach spravujú administrátori a veci idú samospádom ďalej i bezo mňa.

Táto doba totiž vytvorila nutnosť súdržnosti. Odseknú jednu hlavu ale na jej mieste vyrastie nová. Informačnú vojnu už prehrali ale ťažko povedať kedy to pochopia.

Medzitým tu hovoria o právnom štáte a práve na spravodlivý súdny proces.

Kedy si ani len nemôžem riadne pripraviť obhajobu k mojim obvineniam.

Miesto toho, aby som vytáhoval z archívov dokumenty, ktoré vyvrátia posudky bláznov z SAV, ma zavreli do cely, aby som tak nemal prístup k týmto materiálom.

Chcú zo mňa urobiť exemplárne varovanie pre všetkých ale verte mi, že to, čo príde ak nebudeme robiť nič, bude horšie ako cela s nevyživnou stravou. Za to vám ručím.“,

ktorý má taktiež uverejniť a následne sa B. X. doposiaľ nezisteným spôsobom podieľala na zverejnení tejto knihy vo formáte PDF na internete, a to konkrétne súboru s názvom ZK_komplet.pdf, ktorý bol dňa 19.03.2022 v čase o 17:09 hod., uverejnený na komunikačnej platforme Telegram, na verejne prístupnom účte s menom „H. H.“ (<https://t.me/marianmagat>) spolu aj s textom: „ŽIDOKRACIA NA STIAHNUTIE“, a nad ktorým bol dňa 19.03.2022 v čase 17:07 hod., uverejnený vyššie nadiktovaný text, ktorý bol doplnený o text v znení:

„Poštová adresa: H. H. ÚVVaT CHORVÁTSKA 5 81229 BRATISLAVA 1

Právny účet Slovensko: IBAN: R. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX L.: O.“,

príčom tento príspevok bol verejne prístupný najmenej do dňa 18.07.2022,

teda

v bodoch 20/ a 21/

zosnoval a riadil prístupnenie a rozširovanie extrémistického materiálu, a taký čin spáchal verejne,

čím spáchal

v bodoch 20/ a 21/

zločin rozširovania extrémistického materiálu podľa § 422b ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 21 ods. 1 písm. a) Trestného zákona,

za to a za skutky pod bodmi 1/ až 19/ napadnutého rozsudku na nezmenenom skutkovom a právnom základe sa odsudzuje:

Podľa § 421 odsek 2 Trestného zákona s použitím § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona sa zaraďuje na výkon uloženého trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona mu súd ukladá trest prepadnutia vecí:

- 2 ks kníh s názvom Z TISOVHO BOJA,
- 1ks kniha s názvom MOR V RUSKU BOLŠEVIZMUS, JEHO POHLAVÁŘI, SLUHOVÉ A OBĚTI,
- 12 ks kníh s názvom ŽIDOKRACIA,
- 1 ks čierne tričko s nápisom „Anti-Antifa SLOVAKIA“ a s logom s nápisom „Good night left side“,
- 1 ks vínová fľaša s etiketou obsahujúcou dva portréty fašistického diktátora Benita Mussoliniho,
- 1 ks vínová fľaša s etiketou obsahujúcou portrét Adolfa Hitlera a svastiku,
- 1 ks čierna peňaženka so symbolom Totenkopf,
- 1 ks CD aj s obalom od hudobnej skupiny Vlajka,
- 1 ks CD so symbolom Keltského kríža,
- 1 ks DVD s nápisom „SKREWDRIVER DISCOGRAPHY“,
- 1 ks CD s nápisom „DRAHOVCE PÁRTY 88“,
- 3 ks kníh s názvom Holokaust pod Lupou,

III. Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie prokurátora Krajskej prokuratúry Trnava zamietá.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred súdom prvého stupňa

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu (ďalej aj „prvostupňový súd“) z 23. októbra 2024, sp. zn. 2T/18/2022, bol obžalovaný H. H. uznaný za vinného:

I. v bodoch 9), 10), 11), 12), 14) a 15) zo zločinu založenia, podpory a propagácie hnutia smerujúceho k potlačeniu základných práv a slobôd podľa § 421 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona účinného do 5. augusta 2024 (ďalej len „Trestný zákon“),

v bodoch 2) a 13) z prečinu hanobenia národa, rasy a presvedčenia podľa § 423 ods. 1 písm. b) Trestného zákona,

v bodoch 1), 3), 4), 5), 6), 7), 8), 10), 11), 12), 13), 14), 15) a 16) z prečinu popierania a schvaľovania holokaustu, zločinov politických režimov a zločinov proti ľudskosti podľa § 422d ods. 1 Trestného zákona,

v bode 16) zo zločinu výroby extrémistického materiálu podľa § 422a ods. 1 Trestného zákona,

v bode 17) z prečinu hanobenia národa, rasy a presvedčenia podľa § 423 ods. 1 písm. a) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2016,

v bodoch 18) a 19) z prečinu prechovávanía extrémistického materiálu podľa § 422c Trestného zákona

v bodoch 20) a 21) zosnoval a riadil sprístupnenie a rozširovanie extrémistického materiálu, a taký čin spáchal verejne,

na skutkovom základe tam uvedenom.

Za to mu prvostupňový súd uložil:

Podľa § 421 ods. 2 Trestného zákona, nezistiac žiadnu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 Trestného zákona ani žiadnu prit'azujúcu okolnosť podľa § 37 Trestného zákona, s použitím § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere šesť rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona súd zaradil obžalovaného na výkon uloženého trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd obžalovanému uložil trest prepadnutia veci, a to:

- 2 ks kníh s názvom Z TISOVHO BOJA,
- 1 ks kniha s názvom MOR V RUSKU BOLŠEVIZMUS, JEHO POHLAVÁŘI, SLUHOVÉ A OBĚTI,
- 12 ks kníh s názvom ŽIDOKRACIA,
- 1 ks čierne tričko s nápisom „Anti-Antifa SLOVAKIA“ a s logom s nápisom „Good night left side“,
- 1 ks vínová fľaša s etiketou obsahujúcou dva portréty fašistického diktátora Benita Mussoliniho,
- 1 ks vínová fľaša s etiketou obsahujúcou portrét Adolfa Hitlera a svastiku,
- 1 ks čierna peňaženka so symbolom Totenkopf,
- 1 ks CD aj s obalom od hudobnej skupiny Vlajka,
- 1 ks CD so symbolom Keltského kríža,
- 1 ks DVD s nápisom „SKREWDRIVER DISCOGRAPHY“,
- 1 ks CD s nápisom „DRAHOVCE PÁRTY 88“,
- 3 ks kníh s názvom Holokaust pod Lupou,

II. Podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku súd oslobodil obžalovaného H. H. spod obžaloby Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. VII/1 Gv 148/17/1000-178, podanej na Špecializovaný trestný súd 9. decembra 2022 pre skutok:

v časti v bode 40) právne kvalifikovaný ako prečin prechovávanía extrémistického materiálu podľa § 422c Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť na skutkovom základe tam uvedenom,

v časti v bode 41) právne kvalifikovaný ako prečin prechovávanía extrémistického materiálu podľa § 422c Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť na skutkovom základe tam uvedenom,

v bode 42) právne kvalifikovaný ako prečin prechovávanía extrémistického materiálu podľa § 422c Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť na skutkovom základe tam uvedenom, pretože skutok nie je trestným činom.

III. Podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku súd oslobodil obžalovaného H.X. H.V. spod obžaloby Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. VII/1 Gv 148/17/1000-178, podanej na Špecializovaný trestný súd 9. decembra 2022, pre skutky:

v bodoch 1), 2), 3), 4), 18), 21), 23), a 30) právne kvalifikované ako zločin rozširovanía extrémistického materiálu podľa § 422b ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. b) Trestného zákona, ktorých sa mal dopustiť na skutkovom základe tam uvedenom,

v bodoch 9), 14), 16), 20), 22), 24) 27), 28) a 29) právne kvalifikované ako zločin rozširovania extrémistického materiálu podľa § 422b ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. b) Trestného zákona a prečin popierania a schvaľovania holokaustu, zločinov politických režimov a zločinov proti ľudskosti podľa § 422d ods. 1 Trestného zákona, ktorých sa mal dopustiť na skutkovom základe tam uvedenom,

v bodoch 33) a 35) právne kvalifikované ako zločin výroby extrémistického materiálu podľa § 422a ods. 1 Trestného zákona a zločin rozširovania extrémistického materiálu podľa § 422b ods. 1 ods. 2 písm. a), písm. b) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. b) Trestného zákona, ktorých sa mal dopustiť na skutkovom základe tam uvedenom,

v bode 36) právne kvalifikovaný ako zločin výroby extrémistického materiálu podľa § 422a ods. 1 Trestného zákona, zločin rozširovania extrémistického materiálu podľa § 422b ods. 1 ods. 2 písm. a), písm. b) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. b) Trestného zákona a zločin založenia, podpory a propagácie hnutia smerujúceho k potlačeniu základných práv a slobôd podľa § 421 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť na skutkovom základe tam uvedenom,

v bode 38) právne kvalifikovaný ako zločin podpory a propagácie skupín smerujúcich k potlačeniu základných práv a slobôd podľa § 421 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku v súbehu s prečinom popierania a schvaľovanie holokaustu a zločinov politických režimov podľa § 422d Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku, ktorého sa mal dopustiť na skutkovom základe tam uvedenom,

pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný.

II. Odvolania

Proti tomuto rozsudku zahlásili na hlavnom pojednávaní 23. októbra 2024 obžalovaný H. H., ako aj prokurátor Krajskej prokuratúry Trnava (ďalej len „prokurátor“) odvolanie priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní. Obžalovaný podal odvolanie proti všetkým výrokom v odsudzujúcej časti rozsudku o vine a proti výroku o treste. Prokurátor podal odvolanie proti všetkým výrokom rozsudku.

Prokurátor v odôvodnení odvolania doručenom Špecializovanému trestnému súdu 10. decembra 2024 uviedol, že po doplnení a vykonaní dokazovania na hlavnom pojednávaní nedošlo k zoslabeniu dôkaznej situácie či k spochybneniu dôvodnosti a zákonnosti vedeného trestného stíhania, tak ako to bolo právne kvalifikované na podklade podanej obžaloby. Znalci, ktorí boli do konania pribratí ad hoc, boli pribratí zákonným spôsobom. Z ich výsluchov vyplynulo, že na podaných znaleckých posudkoch trvajú. Pri znaleckom posúdení a rezultáte charakteru, povahy a významu dotknutých vecí (extrémistických materiálov) z hľadiska ich vzťahu a súvisu s politickým extrémizmom a tiež z hľadiska ich priameho vzťahu a súvisu s ideológiou národného socializmu (nacizmu a neonacizmu) znalci konštatovali, že na závery ich znaleckého skúmania v tomto smere nemala a nemá žiadny vplyv osoba obžalovaného, resp. autora dotknutých príspevkov a neboli ničím a nikým ovplyvnení. Uvedené sa nedá povedať o svedkovi - historikovi PhDr. H. Z., PhD., ktorý bol v kontakte s politickou stranou, pričom jeho tvrdenia a vyjadrenia ako historika k niektorým všeobecným aspektom historicky vedeckého skúmania a bádania vyznievajú v prospech obžalovaného.

Podľa názoru prokurátora nie je pravdou, že sa znalci pri posudzovaní dotknutých materiálov vyjadrovali iba v historickom kontexte. Napokon, bez historického kontextu a jeho náležitého vysvetlenia nie je vo viacerých prípadoch materiál možné znalecky v oblasti politického extrémizmu posudzovať.

Vo vzťahu k výrokovej časti III. rozsudku súd správne vyhodnotil a konštatoval, že sa tieto skutky stali.

Nesprávne však vyhodnotil, že nebolo preukázané, že by dal obžalovaný na zverejnenie dotknutých príspevkov pokyn. Obžalovaný nekonkretizoval osoby, ktoré mali mať prístup na jeho sociálne internetové účty a profily. V trestnom konaní sa nepodarilo identifikovať, resp. zaistiť do trestného konania elektronické zariadenia, prostredníctvom ktorých mohli byť dotknuté príspevky obžalovaným zverejňované. Vždy išlo o jeho internetové profily a účty, ktoré boli označené jeho menom a priezviskom, skoro na všetkých boli profilové fotografie jeho osoby, pričom z komunikácie na týchto účtoch vyplýva jednoznačne, že tieto účty a profily pravidelne navštevoval, užíval ich a bol na nich činný. Tieto skutočnosti zakladajú priamu trestnoprávnu zodpovednosť obžalovaného. Obžalovaný mal nepochybne nad týmito účtami kontrolu a priamo nimi disponoval. Treba poukázať aj na výpoveď J. F., ktorý uviedol, že vie, že aj obžalovaný mal viacerých administrátorov, pričom je úplne bežné, že rôzne odkazy na články pridávajú títo administrátori. Sám obžalovaný pripustil, že k jeho verejným profilom a účtom mali prístupové heslá viaceré osoby.

Čo sa týka právnej kvalifikácie skutkov v bodoch 1) až 4), 9), 14), 16), 18), 20) až 24), 27) až 30), 33), 35) až 36) obžaloby, podľa názoru prokurátora sa tieto skutky stali a naplňajú všetky znaky trestného činu podľa § 421 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona účinného do 5. augusta 2024 a v bode 38) podľa § 421 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2016. Súčasne obžalovaným zverejnené, zdieľané a sprístupnené texty - odkazy na internetové články, je po právnom posúdení a zhodnotení znaleckého dokazovania znalcom z odvetvia „politický extrémizmus“ potrebné považovať za extrémistický materiál tak, ako je tento legálne definovaný v Trestnom zákone.

K výrokovej časti II. rozsudku prokurátor uviedol, že za skutky pod bodom 40), v časti pod bodom 41) a v celom bode 42) obžaloby bol obžalovaný oslobodený spod obžaloby, s čím sa nie je možné stotožniť. Súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že prokurátor nepreukázal, že by dotknuté konanie bolo trestným činom, a že veci zaistené pri domovej prehliadke a prehliadke osobného motorového vozidla sú dobovými dokumentami, prípadne ich reprintami.

K výrokovej časti I. prokurátor uviedol, že skutky pod bodmi 5), 7), 8) 15), 17), 19), 25), 26), 31), 32), 34) a 37) obžaloby mali byť správne právne kvalifikované s poukazom na vykonané dokazovanie, jeho náležité vyhodnotenie ako pokračujúci zločin rozširovania extrémistického materiálu podľa § 422b ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. b) Trestného zákona. Rovnako aj tieto obžalovaným zverejnené, zdieľané a sprístupnené texty - odkazy na internetové články a rôzne publikácie, či mediálne rozhovory a vystúpenia, zverejnené obrazovo - grafické znázornenia je po právnom posúdení a zhodnotení znaleckého dokazovania znalcom z odvetvia „politický extrémizmus“ potrebné považovať za extrémistický materiál tak, ako je tento legálne definovaný v Trestnom zákone.

Dokazovaním vykonaným v danej trestnej veci na hlavnom pojednávaní, po jeho správnom a dôslednom posúdení, boli splnené všetky zákonné podmienky na uznanie obžalovaného za vinného v zmysle podanej obžaloby (s výnimkou zabezpečenia, držby a prechovávanía CD striebornej farby s označením SONY CD -R) a na uloženie tak zákonného trestu, ako to bolo navrhnuté 22. októbra 2024 v rámci záverečnej reči. Rovnako boli splnené podmienky na uloženie peňažného trestu obžalovanému podľa § 56 ods. 1 Trestného zákona, nakoľko obžalovaný trestnú činnosť páchal aj zo zisťných dôvodov, za účelom dosiahnutia zisku, ktorý podľa jeho tvrdení dosiahol a sledoval.

Z vyššie uvedených dôvodov prokurátor navrhol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, aby na podklade zahlaseného odvolania rozhodol tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. b) písm. d) písm. e) Trestného poriadku zruší rozsudok Špecializovaného trestného súdu z 23. októbra 2024, sp. zn. 2T/18/2022, v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku súčasne vráti vec prvostupňovému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Obžalovaný H. H. v odôvodnení odvolania doručenom prvostupňovému súdu 9. decembra 2024 uviedol, že súd ignoroval pofidérne praktiky znalca H., ktorý priamo prejavoval záujem na výsledku procesu. Tiež ignoroval praktiky prokurátora, ktorý mal vopred dohodnuté otázky na znalcov. Obžalovaný

namietal aj navádzanie samotného súdu na zmenu odpovede na otázku položenú znalcom. Prvostupňový súd sa nevyssporiadal so všetkými námietkami obžalovaného a s najväčšou pravdepodobnosťou vyhotovil rozsudok už vopred. Obžalovaný ďalej namietal predĺženie lehoty na napísanie rozsudku samotným súdom (aj napriek tomu, že ide o väzobnú vec), avšak jeho žiadosť o predĺženie lehoty na napísanie odôvodnenia odvolania bola zamietnutá, čím bolo zasiahnuté do jeho práv na obhajobu.

Prostredníctvom podania svojho obhaju doručeného Špecializovanému trestnému súdu 16. decembra 2024 obžalovaný doplnil svoje odvolanie, v ktorom uviedol, že v odôvodnení rozsudku absentujú relevantné závery vyplývajúce z dokazovania, ktoré svedčia v jeho prospech. Obžalovaný poukázal na výpoveď svedka H., ktorý vo svojej výpovedi uviedol, že obžalovaný je milovník histórie a venoval sa charitatívnej činnosti a aktivitám v prospech slovenského národa. Rovnako poukázal na výpoveď svedkyne X. ktorá uviedla, že obžalovaný neprechovával nenávisť voči ľuďom z iných rás, národov, etník, pričom sa stretával s ľuďmi rôznej farby pleti. Aktívne sa zaujímal o históriu, literatúru, často chodil do archívov. Súdom opomenul definovať relevantné tvrdenie svedka F., že obžalovaný je odporcom sionizmu ako politického hnutia. Nejde o nenávisť voči Židom. Uvedené potvrdil aj svedok H., ktorý uviedol, že v knihe Židokracia neháďže obžalovaný Židov do jedného vreca. Má priateľov semitského pôvodu a komunikoval napríklad so synom známeho židovského huslistu E. H. s D. H., ktorý je antisionistický židovský autor.

Zo svedeckej výpovede svedka F. ďalej vyplynulo, že obžalovaný je práveže podporovateľom priamej demokracie a pravdepodobne je „nakazený“ zo Švajčiarska, v ktorom žije. Znalec H. uviedol, že čo sa týka priamej výzvy obžalovaného na zrušenie demokracie „poďme zrušiť demokraciu, poďme zrušiť voľby“, tak takúto výzvu v jeho knihe nenašiel.

Je nepochopiteľné, ako mohol Špecializovaný trestný súd posúdiť niektoré predmety - knihy s názvom Z TISOVHO BOJA, knihu s názvom MOR V RUSKU BOLŠEVIZMUS, JEHO POHLAVÁRI, SLUHOVÉ A OBĚTI, čierne tričko s nápisom „Anti - Antifa Slovensko a s logom s nápisom „Good night, left side“ ako extrémistický materiál, keď ani samotný znalec ich nedefinoval ako extrémistické. Nevedno, v čom spočíva nezákonnosť držby materiálu, v ktorom je vyslovený negatívny postoj k extrémistickej organizácii Antifa. Pokiaľ niekto definuje svoj postoj ako „anti“ k extrémistickej organizácii Antifa, nemôže to zakladať jeho trestnoprávnu zodpovednosť. Samotný znalec H. potvrdil, že „Anti-Antifa“ je akousi značkou, ktorú používajú ľudia, ktorí chcú vyvíjať aktivity proti príslušníkom hnutia Antifa. Ďalej súd označil ako extrémistický materiál kalendáre na rok 2020 s názvom „Naši Nemci“ (zo znaleckého posudku znalca H. vyplýva, že kalendár nevyvoláva dojem, že by išlo o extrémistický predmet, pričom predmetné kalendáre sú voľne dostupné v sieťach kníhkupectiev, ako to obžalovaný preukázal), čiernu peňaženku so symbolom „totenkopf“ (patrí medzi symboly, ktoré sa často vyskytujú v armáde po celom svete), CD aj s obalom od hudobnej skupiny Vlajka, DVD s nápisom „SKREWDRIVER DISCOGRAPHY“ (je poškodené a nebolo ho možné ani prehrať), CD s nápisom „ DRAHOVCE PÁRTY 88“ (znalec H. nedefinoval tento materiál ako extrémistický), vínovú fľašu s etiketou obsahujúcou portrét fašistického diktátora Benita Mussoliniho, vínovú fľašu s etiketou obsahujúcou portrét Adolfa Hitlera a svastiku (tento tovar je voľne dostupný v Taliansku, čo potvrdil aj znalec H.). Uvedené predmety preukazujú zberateľskú vášeň a záujem o históriu zo strany obžalovaného. Potvrdzuje to aj dôkaz vykonaný na hlavnom pojednávaní, a to úradný záznam Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, NAKA odbor stred, že obdobné predmety má obžalovaný za účelom zberateľstva a berie to ako investíciu. Napriek tejto skutočnosti a apelu obhajoby sa súd s týmto dôkazom nijako nevyssporiadal.

Obžalovaný ďalej uviedol, že nikdy nepopieral, nespochybňoval, ani neschvaľoval holokaust, len poukazoval na nezrovnalosti oficiálnych teórií s jeho poznatkami, ktoré získal dlhodobým štúdiom. Samotní znalci, ktorí vypracovali znalecké posudky a vypovedali na hlavnom pojednávaní, definujú holokaust každý diametrálne odlišne. Pokiaľ jednotliví znalci vnímajú a definujú holokaust odlišne, má na to právo aj samotný obžalovaný. Samotný súd síce na strane 121 rozsudku uviedol, že definície znalcov sa prekrývajú a vzájomne si neodporujú, no aj tak ich posúdil v neprospech obžalovaného.

V odôvodnení rozsudku chýba konkretizácia zaradenia knihy Židokracia pod extrémistický materiál, čím sa stáva definovanie skutku pod bodom 37) rozsudku nejasné a neurčité a z ničoho nevyplýva jeho trestnosť. V tejto súvislosti obžalovaný poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 19. januára 2016, sp. zn. III. ÚS 509/2015, ktorý zdôrazňuje potrebu úplného popisu skutočností rozhodných pre naplnenie všetkých znakov skutkovej podstaty v skutkovej vete výroku o vine rozsudku.

Čo sa týka skutku pod bodom 16) rozsudku, je treba poukázať na zjavnú nesprávnosť a nelogickosť záverov znalca H., ktorý vo svojom znaleckom posudku definuje znaky súčasnej neonacistickej kontrakultúry, pričom veľká časť ním uvádzaných znakov v knihe Židokracia absentuje. Obžalovaný ako amatérsky historik vychádzal pri písaní uvedenej knihy z veľkého množstva prameňov. Ochrana práv a slobôd iných predsa nemôže spočívať v zatajovaní informácii a nemožnosti hľadania pravdy, pripúšťajúc aj možné omyly a nesprávne interpretácie. Znalec P. sa v znaleckých posudkoch vyjadril, že fakticky neexistujú ľudské rasy. Pokiaľ tomu tak je, nemožno predsa stíhať obžalovaného zo skutku, ktorým má podľa názoru obžaloby tieto neexistujúce ľudské rasy hanobiť. Napriek tomu prvostupňový súd porušil zásadu in dubio pro reo a vyhodnotil uvedené v neprospech obžalovaného.

Obžalovaný tiež namietal neodbornosť znalcov, najmä znalca H., keď odpovede „neviem, nespomínam si, nestretol som sa s tým, nie je mi známe“ boli jednými z najčastejších na otázky obžalovaného. Tiež upozornil v záverečnej reči na závažné formálne nedostatky úplne všetkých znaleckých posudkov, pričom prvostupňový súd sa jeho námietkami vôbec nezaoberal.

Rovnako namietal procesný postup súdu, ktorý na hlavnom pojednávaní 16. mája 2023 umožnil znalcovi H. vyjadriť sa k dôkazu v spise - knihe Židokracia, pričom naopak súd neumožnil na hlavnom pojednávaní 12. apríla 2023 obžalovanému klásť otázky znalcovi k dôkazu v spise - článku z denníka The American Hebrew. Obžalovaný považuje za nezákonné, že 12. apríla 2023 boli prítomní na hlavnom pojednávaní znalkyňa Z. a O., ktoré ešte ani neboli vypočuté, a to aj napriek námietke obhajcu, že im bude počas ich výsluchu chcieť klásť podobné otázky a zistiť tak objektivitu ich výpovedí. Ďalej sudca, podľa názoru obžalovaného, na hlavnom pojednávaní 13. apríla 2023 napovedal znalcovi, ako má postupovať, keď sa dostal do argumentačnej tiesne spôsobenej kladenými otázkami zo strany obžalovaného. Tiež nepripustil viacero otázok. Obžalovaný namietal, že hlavné pojednávanie konané 18. septembra 2019 sa vedie mimo rozsah, pričom súd sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s touto jeho námietkou, ani ju neprotokoloval, pričom svoj postoj nijako nezdôvodnil.

Obžalovaný navrhol vypočuť znalcov pribratých ad hoc, a to bez prítomnosti znalca H. Toto však prvostupňový súd fakticky nevykonal, nakoľko okrem znalca H. a znalca J. boli všetci znalci vypočutí výlučne k tomu, či zotrávajú na svojich pôvodných výpovediach. Súd ani len formalisticky nevypočul znalca L., spracovateľa odborných vyjadrení v mene Múzea židovskej kultúry, pričom v odôvodnení rozsudku sa odvolával na jeho výpovede.

Špecializovaný trestný súd odmietol na hlavnom pojednávaní 11. júla 2024 vykonať jediný relevantný dôkaz, ktorým by absolútne objektívne zistil, aké konkrétne úkony znaleckej činnosti vykonal znalec H. a znalec R. v období rokov, kedy boli pribratí iní znalci na sľub. Vo vzťahu k osobe znalca H. obžalovaný namietal, že existuje dôvodný predpoklad jeho ovplyvňovania zo strany neznámych osôb. Z jeho výpovede vyplýva, že si presne nepamätá, či ho vyšetrovateľ kontaktoval, na druhej strane si veľmi dobre spomína na svoju vyťaženosť pred piatimi rokmi. Obžalovaný namietal, že pribratí znalci fakticky pred jednotlivými výsluchmi na hlavnom pojednávaní nezložili sľub znalca, ale spravidla len konštatovali, že znalecké posudky vypracovali v súlade so sľubom znalca. Prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozsudku na strane 117 argumentoval, že v spise pri pribratí znalcov uznesením vyšetrovateľa sa nachádzajú riadne podpísané sľuby znalcov, zároveň pred výsluchom znalcov na hlavnom pojednávaní bol samosudcom prečítaný sľub znalca a znalci potvrdili, že znalecké posudky podali v súlade so zloženým sľubom. Podľa názoru obžalovaného zo znenia zákona je však zrejmé, že znalec „na sľub“ musí zložiť sľub, ktorý má presne zákonom definované znenie pred každým jedným výsluchom. Znalci ad hoc však žiadny sľub nezložili, a to ani v prípravnom konaní, ani na hlavnom pojednávaní, dokonca sa

ani nevyjadřili, či pristupujú k tomuto sľubu, ale len uviedli po jeho prečítaní, že mu rozumeli.

Jedným z obligatórnych predpokladov zákonnosti trestného procesu vo fáze súdneho konania je zachovanie totožnosti predmetu konania, a to od jeho začatia podaním obžaloby až po právoplatné rozhodnutie. Pokiaľ by súd uznal obžalovaného za vinného z „novej“ kvalifikácie definovania skutku, ako ich upravil Špecializovaný trestný súd v rozsudku, postupoval contra legem vzhľadom na absenciu totožnosti inkriminovaného skutku.

Súd mal tiež aplikovať jednu poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písm. n) Trestného zákona, nakoľko obžalovaný riadne napomáhal orgánom činným v trestnom konaní. V kontexte § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona s ohľadom na prevahu poľahčujúcich okolností pri ukladaní trestu, mal súd aplikovať zníženie hornej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu, teda na 64 mesiacov. Rovnako je nepochopiteľné, keď ho Špecializovaný trestný súd oslobodil z 23 skutkov (vyše polovice) a došlo k značnej redukcii definovania čiastkových útokov, jeho trest ostal nezmenený - 6 rokov.

Podaním z 29. decembra 2024 obžalovaný doplnil svoje odvolanie a uviedol, že znalec H. pri použitej metodike v znaleckom posudku nerešpektoval ustanovenie § 130 ods. 8 Trestného zákona. Uvedený znalec je podľa názoru obžalovaného zaujatý voči jeho osobe. Na hlavnom pojednávaní 13. júna 2023 sa vyjadroval obžalovaný ku skutku, pričom znalec si vypýtal slovo, aby toto vyjadrenie napadol. Podľa názoru obžalovaného má preukázateľne vplyv na konanie a záujem na výsledku procesu. Jeho zaujatosť sa prejavila aj pri hodnotení výrokov v knihe Židokracia, kde používa dvojité meter. Jeho metodológia znaleckého spracovania je nepreskúmateľná.

Obžalovaný tiež vytýkal prvostupňovému súdu, že nerešpektoval inštrukcie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uvedené v zrušujúcom uznesení z 30. apríla 2024, sp. zn. 2 To 5/2024. Opakovane uviedol, že súd nevypočul znalca L. a rovnako nevypočul ani znalca H. k znaleckému posudku č. 2/2022. Uviedol, že znalkyňa Z. spájala závery svojho znaleckého posudku priamo s osobou obžalovaného a hodnotila ich tak nad rámec zadanej úlohy. Obžalovaný mal za to, že prokurátor inštruoval minimálne troch znalcov a dohadoval si s nimi otázky a odpovede. Znalci sa vo všeobecnosti zhodli, že historiografia ako aj iné vedy, ktoré sa neradia medzi prírodné vedy, nie sú exaktné a sú ovplyvňované politikou. Z uvedeného dôvodu je obžalovaný názoru, že na právne otázky nejde odpovedať skrz vedu, ktorej závery sa odvíjajú od momentálnej politickej garnitúry. Samotní znalci sa nevedia zhodnúť na počte obetí holokaustu a majú každý inú definíciu pojmu „holokaust,“ pričom obžalovaný je uznaný za vinného z jeho sponchybnovania a popierania. V súvislosti s počtom obetí obžalovaný predložil súdu viacero dokumentov, z ktorých je zrejmé, že počet obetí 6 miliónov je nevedecký údaj, čo potvrdila vo svojej výpovedi aj znalkyňa Z.. Nemožno sa však stotožniť s tvrdením prvostupňového súdu, že holokaust má byť jednotne celospoločensky, medzinárodne a historicky vnímaný a definovaný, nakoľko samotní znalci, ktorí vypracovali znalecké posudky, a ktorí vypovedali na hlavnom pojednávaní definujú holokaust diametrálne odlišne. Pokiaľ teda znalci vnímajú samotný proces holokaustu odlišne, má na to právo aj obžalovaný. Nie je definované, kde je pomyselná hranica správnosti a legálnosti vnímania.

Znalkyňa O. sa na pojednávaní vyjadrila, že fakticky nesprávne a nezmyselné je aj tvrdenie obžalovaného, že Anne Frankovej bolo dokázané, že denníky písala po vojne gulôčkovým perom. Obžalovaný súdu predložil článok z „The Seattle Times,“ ktorý uvádza, že nadácia Anny Frankovej vyhlásila, že jej otec bol spoluautorom denníkov. V inom dokumente sa uvádzalo, že to čo hýbalo svetom, nevzišlo celkom z ruky Anny Frankovej. Súd však opäť tieto dôkazy odignoroval a nevysporiadal sa s nimi. Znalkyňa O. v znaleckom posudku cituje pasáž z knihy Mein Kampf od Adolfa Hitlera, avšak vynechala z citácie jednu vetu, ktorá citát zo znaleckého posudku neguje. Uvedeným konaním sa znalkyňa dopustila hrubej manipulácie s cieľom priťažiti obžalovanému, čím porušila povinnosť znalca a sľub z prípravného konania.

Znalec L. sa dopustil viacerých fabulácií a jeho znalecký posudok obsahoval vyložené historické lži, pričom priznal, že nevie odkiaľ ich čerpal. V znaleckom posudku si vymyslel, že za miešanie rás

nemeckých Židov s etnickými Nemcami mohli byť Židia poslaní do koncentračného tábora alebo neskôr verejne popravení. Znalec si však doslova toto tvrdenie vymyslel.

Obžalovaný ďalej uviedol, že súd ignoroval listiny, dokumenty, či iné mainstreamové zdroje, ktoré predkladá, a ktoré svedčia v jeho prospech. Súd sa v odôvodnení rozsudku odvolával na znalecké posudky, ktoré sú vo väčšine prípadov nepreskúmateľné. Ich závery sú čistá fabulácia.

Súd na str. 115 rozsudku rozoberal prejav, resp. zhromaždenie obžalovaného v Prahe, ktoré bolo riadne nahlásené. Šlo o politický prejav pred voľbami. Je pravdou, že obžalovaný v prejave sám seba označil za rasistu, avšak rasizmus v tomto smere chápe a definuje tak, že je hrdý na svoj pôvod a na svojich predkov. Nie je rasovo neznášavý človek. Samotný znalec v posudku uviedol, že ak nejaký človek pociťuje hrdosť na vlastnú rasu, ešte to neznamená, že takýto človek je rasista, pokiaľ táto hrdosť nemotivuje k tomu, aby verbálne alebo fyzicky prejavoval antipatiu, odpor, či nenávisť voči iným rasám.

Ďalej súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že kniha Židokracia vykazuje všetky znaky, ktoré sú obvyklé pre súčasné národnosocialistické prostredie. Obžalovaný súdu predložil dokument z Wikipédie, ktorý preukazuje, že národnosocialistické strany existujú aj dnes v súlade so zákonom a v našom kultúrnom prostredí. Preto je nutné, aby súd poukázal na konkrétne národnosocialistické hnutie, ktorého znaky má obžalovaný svojimi zisteniami naplniť a tým pádom aj použiť. Uvedená kniha je riadne zaregistrovaná v Slovenskej národnej knižnici. Ďalej knihu s názvom Z TISOVHO BOJA súd zaradil medzi extrémistické materiály bez akéhokoľvek preskúmateľného zistenia, pričom znalec H. označil túto knihu samotnú za historický dokument. Rozdiel je v tom, že v tejto knihe bol úvod od obžalovaného a v tomto kontexte už súd vyhodnotil knihu ako extrémistický materiál. Rovnako knihu s názvom MOR V RUSKU súd zaradil medzi extrémistický materiál len preto, že tam bol predslov, ktorý podľa znalca obsahuje prvky antisemitizmu a rasizmu. Ďalej sa obžalovaný opätovne odvolával na skutočnosť, že tričko s názvom „Anti-Antifa Slovakia“ vyjadruje len antipatiu k teroristickej organizácii a nemôže byť predmetom trestného stíhania. Súd riadne neodôvodnil, prečo má byť tričko extrémistický materiál.

Obžalovaný ďalej namietal, že kalendár „Naši Nemci,“ či fľaše s etiketou zobrazujúcou Benita Mussoliniho a Adolfa Hitlera nie sú extrémistický materiál. Fľaše dostal do daru pred 15 rokmi a nikdy ich nepoužil na propagáciu hnutí. Rovnako CD hudobnej skupiny „Vlajka,“ CD so symbolom keltského kríža, CD s nápisom „Drahovce party 88“ nie sú extrémistickým materiálom, ale študijným materiálom, ktorý si zaobstaral potom, čo bolo voči nemu vznesené v minulosti obvinenie, aby vedel viac o tom, z čoho bol vlastne obvinený. DVD s názvom „SKREWDRIVER DISCOGRAPHY“ ani nejde otvoriť, a preto obžalovaný nerozumie jeho zaradeniu súdom medzi extrémistický materiál. Knihu s názvom „Holokaust pod lupou“ si kúpil v obchode a taktiež nemala byť zaradená medzi extrémistický materiál.

Súd podľa jeho názoru porušil ustanovenie § 2 ods. 10 Trestného poriadku. V odôvodnení rozsudku uviedol, že skutky pod bodmi 1) až 36) môžu byť posúdené podľa prísnejšieho ustanovenia. Toto prísnejšie posúdenie prišlo po vypočutí znalca J., kedy bolo jasné, že mnohé z nich sa musia podľa zásady in dubio pro reo vylúčiť. Súd ani po oslobodení obžalovaného spod 23 skutkov nemenil výšku trestu a ponechal ju na 6 rokov.

V závere svojho vyjadrenia obžalovaný uviedol, že celý tento proces je politicky motivovaný a pri takýchto procesoch je výsledok známy už vopred. Znalci tu figurovali len „pro forma.“ Súd nemal problém ignorovať prehlásený záujem znalca H. na tomto procese. Pri oboch záverečných rečiach na to obžalovaný apeloval. Ide o extrémne nebezpečný precedens a znalci si začnú robiť čo chcú. Toto konanie považuje za extrémizmus. Súd sa týmto konaním snažil potlačiť obžalovaného osobné skúsenosti s kriminalitou migrantov nálepkou o extrémizme.

Z vyššie uvedených dôvodov obžalovaný žiadal zrušenie rozsudku a vrátenie veci prvostupňovému súdu s tým, že bude povinnosťou súdu odôvodniť každý jeden skutok osobitne. Je potrebné zo strany súdu vysvetliť, prečo oslobodil obžalovaného v prípade busty Mussoliniho, ale v prípade etikety na vínovej fľaši zobrazujúcej jeho portrét nie. Súd ignoroval znalcov záujem na procese a nevyjadril sa k listinám,

ktoré závery znalcov vyvracajú. Mal vypočítať znalcov L. a H. k obžalovaným predloženým listinám.

V ďalších doplneniach odvolania doručených Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky 8. a 9. januára 2025 obžalovaný zotrval na svojich predchádzajúcich vyjadreniach. Navyše uviedol, že Špecializovaný trestný súd vyvíja snahu spojiť ho s nedefinovanými hnutiami skrz jeho tetovanie. Súd uvádza, že symbol čierneho slnka (ktoré má obžalovaný vytetované) patrí podľa znalca H. k najfrekvencovanejším symbolom národnosocialistického prostredia. Ide však o staroveký symbol, ktorý bol použitý aj v sci-fi filme. V tejto súvislosti obžalovaný poukázal na rozsudok Špecializovaného trestného súdu z 2. mája 2023, sp. zn. 15T/1/2021, v ktorom sa znalci vyjadrovali k tomuto symbolu a uviedli, že „v Nemecku sú zakázané symboly špecifikované zákonom. Ide zväčša o symboly používané nacistickým Nemeckom, ktoré majú jednoznačný súvis s ideológiou nacizmu. Medzi týmito zakázanými symbolmi nie je symbol čierneho slnka.“

Z vyššie uvedených dôvodov obžalovaný navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v súlade s ustanovením § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c), písm. d) a písm. e) Trestného poriadku zrušil rozsudok prvostupňového súdu a vec mu vrátil, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Spis spolu s podanými odvolaniami bol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky predložený 18. decembra 2024.

III.

Konanie o odvolaniach

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku, ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Mal pritom na zreteli aj povinnosť prihliadnuť na chyby, ktoré neboli odvolaniami vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku a zistil, že odvolanie obžalovaného H. H. je čiastočne dôvodné a odvolanie prokurátora dôvodné nie je.

K výroku o vine v bode I.:

Úvodom je potrebné uviesť, že najvyšší súd sa už uvedenou trestnou vecou zaoberal, keď uznesením z 30. apríla 2024 zrušil v poradí prvý vo veci vyhlásený rozsudok a Špecializovanému trestnému súdu uložil povinnosť vecou sa opätovne zaoberať a rozhodnúť. Po preskúmaní spisového materiálu najvyšší súd zistil, že prvostupňový súd vyžiadaval od znalcov Mgr. H. H. a doc. JUDr. PhDr. A. R. vyjadrenia, z ktorých vyplynulo, že znalci v rozhodnom čase potreby vypracovania znaleckých posudkov v trestnej veci obvineného H. H. tieto vypracovať pre pracovnú vyťaženosť a zaneprázdnenosť nemohli. Preto pribratie znalcov ad hoc bolo opodstatnené a v súlade s potrebou rýchlosti konania vo väzobnej trestnej veci. Zároveň prvostupňový súd rozhodol o námietke zaujatosti vznesenej obžalovaným H. H. a dopyčul aj znalca Ing. E. J., PhD. k prístupom iných osôb na profil obvineného na sociálnej sieti, rovnako aj ostatných vo veci pribratých znalcov bez prítomnosti Mgr. H. H.. Možno teda skonštatovať rešpektovanie názoru odvolacieho súdu v súvislosti s potrebou doplnenia dokazovania, ktoré Špecializovaný trestný súd vykonal v zmysle nariadeného. Nemožno však konštatovať premietnutie tohto doplneného dokazovania, najmä jeho výsledkov, do vyhláseného rozhodnutia v časti výroku o treste, ako bude uvedené nižšie.

Špecializovaný trestný súd v rámci procesného postupu rešpektoval a dodržal základné zásady trestného konania uvedené v ustanovení § 2 Trestného poriadku, najmä zásady zákonného procesu - § 2 ods. 7 Trestného poriadku, práva na obhajobu - § 2 ods. 9 Trestného poriadku, voľného hodnotenia dôkazov - § 2 ods. 12 Trestného poriadku, ako aj zásady rovnosti strán (kontradiktórnosti) tak, ako je táto obsiahnutá v § 2 ods. 14 Trestného poriadku. Po doplnení dokazovania v smere naznačenom odvolacím súdom dospel prvostupňový súd k vyhlásenému rozsudku po procesnom postupe v súlade s procesnými ustanoveniami, ktoré tento proces upravujú.

Pokiaľ ide o skutkové zistenia Špecializovaného trestného súdu, najvyšší súd nemá po preskúmaní predloženého spisu v spojení s rozsudkom Špecializovaného trestného súdu žiadne pochybnosti o tom, že skutky uvedené v rozsudku v časti I. sa stali a že ich spáchal obžalovaný. Špecializovaný trestný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku ohľadom týchto skutkov vysvetlil, na základe akých dôkazov dospel k záveru o vine obžalovaného a vyvodil z dôkazov zistenia, ktoré sú správne a vecne zodpovedajúce obsahu predloženého spisu.

Možno stručne zovšeobecniť, že podstatou odvolacej argumentácie obžalovaného je nesúhlas so skutkovými a právnymi závermi Špecializovaného trestného súdu. Obžalovaný tento nesúhlas vyjadruje tým, že v prípade zaistených vecí išlo výlučne o zberateľské kúsok, historické dokumenty, pričom v prípade prejavov apeluje na svoje právo na slobodu slova. Znalecké posudky znalcov obžalovaný v určitých ich častiach považuje za nevierohodné, rozporné, a preto ho na základe takto vykonaného dokazovania nebolo možné odsúdiť.

Najvyšší súd v prvom rade poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces v sebe neponíma ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne právo strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (III. ÚS 339/2008, II. ÚS 197/2007, II. ÚS 78/2005, V. ÚS 252/2004).

K odvolacím námietkam obžalovaného najvyšší súd uvádza, že rozsudok Špecializovaného trestného súdu netrpí nelogickými alebo inak vecne nesprávnymi závermi. Treba zdôrazniť, že v prípade, ak prvostupňový súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, tzn. že ich hodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a urobil logicky odôvodnené úplné skutkové zistenia, nemôže odvolací súd bez ďalšieho podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom.

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie otázky, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, ktoré ostali sporné, alebo ktoré sú nevyhnuté na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia preskúmaného v odvolacom konaní. V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby najvyšší súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery prvostupňového súdu.

Význam odôvodnenia rozsudku pre jednotlivé subjekty trestného konania možno zjednodušene zhrnúť tak, že toto garantuje právo tak obžalovaného, ako aj poškodeného (resp. iných subjektov trestného konania v závislosti od konkrétnej procesnej situácie) dozvedieť sa nielen to, ako súd rozhodol na podklade podanej obžaloby, ale aj prečo rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku. Náležité odôvodnenie rozsudku má preto význam nielen z hľadiska jeho zákonnosti. Z odôvodnenia rozsudku musí byť zrejmé, ako sa konajúci súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného. Stanovisko k obhajobe obžalovaného konajúci súd vyjadruje poukazom na skutkové zistenia súdu, na základe vykonaného dokazovania, ktoré buď potvrdzujú obhajobné prednesy obžalovaného alebo ich vyvracajú.

Špecializovaný trestný súd síce stručne, ale v postačujúcej miere pristúpil k vysporiadaniu sa s námietkami obžalovaného. Z odôvodnenia jeho rozsudku je zrejmé, na podklade ktorých skutočností rozhodol o vine obžalovaného zo spáchania skutkov uvedených v rozsudku, ktoré dôkazy ho k tomu viedli a ako sa vysporiadal s argumentáciou obžalovaného.

K výpovedi jednotlivých v konaní pred súdom vypočutých svedkov odvolací súd zdôrazňuje, že čo sa

týka správnej techniky vykonávania dôkazu a prístupu k takémuto vykonávaniu je práve dôkaz získaný výsluchom svedka spravidla nielen najnáročnejším (v porovnaní s listinným dôkazom), ale takisto aj najviac autentickým dôkazným prostriedkom. Je tomu tak z dôvodov, že pri ňom hrá značnú rolu „ľudský faktor,“ ktorý je vo vzťahu k zásade voľného hodnotenia dôkazov podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku mimoriadne podstatného významu - výlučne sudca ako osoba disponujúca mocou rozhodovať o vine a nevine obžalovaného má plnohodnotnú možnosť zmyslami vnímať a pozorovať, ako sa svedok pri výpovedi správa.

Ohľadom znalcov je potrebné uviesť, že z ich výsluchov na hlavnom pojednávaní (realizovaných v súlade s Trestným poriadkom) vyplynulo, ktoré materiály sú extrémistické či používané neonacistickou scénou. Vyhodnotiac ich znalecké posudky komplexne v súvislosti so svedeckými výpoveďami svedkov, ako aj spolu s listinnými dôkazmi bol preukázaný skutkový stav uvedený v rozsudku prvostupňového súdu. Nakoniec i sám obžalovaný pri mnohých skutkoch aj vlastníctvo materiálov či ich autenticitu priznal a uviedol aj to, že tieto nepoužíval výlučne na zberateľské účely. Z vykonaného dokazovania jasne vyplynulo, že obžalovaný vyznával ideológiu neonacizmu a túto ideológiu sprostredkoval aj sledovateľom na svojom účte na sociálnej sieti a otvorene sa k tejto ideológii hlásil verejným prezentovaním jej myšlienok. Uvedené bolo verifikované nielen zaistenými vecami patriacimi obžalovanému, ale aj závermi znaleckých posudkov znalcov, listinnými dôkazmi, či nahrávkami jeho príspevkov.

K jednotlivým (najpodstatnejším) námietkam v odvolaní obžalovaného je potrebné uviesť, že nie je pravdou, že prvostupňový súd nevypočul Mgr. H. L. za Múzeum židovskej kultúry. Tento bol vypočutý na hlavnom pojednávaní konanom v dňoch 20. a 21. novembra 2023, kde predniesol závery svojho odborného (nie znaleckého) skúmania. Je potrebné zdôrazniť, že Mgr. H. L. vypracoval odborné vyjadrenie, nie znalecký posudok, pričom najvyšší súd vo svojom zrušujúcom uznesení prvostupňovému súdu nariadil zopakovať výsluchy znalcov, ktorý vypracovali znalecké posudky.

Znalci Mgr. H. H. a doc. JUDr. PhDr. A. R., PhD. v doplnenom dokazovaní dostatočne objasnili, že v období, kedy vznikla potreba vypracovať znalecké posudky v trestnej veci obžalovaného boli vytážení, a z tohto dôvodu nemohli tieto vypracovať v krátkom čase a prednostne, ako si to vyžadovala väzobná trestná vec. Preto pribratie znalcov ad hoc vo veci bolo v súlade s Trestným poriadkom. Tiež je potrebné uviesť, že po opätovnom do počutí znalcov bolo konkrétne k jednotlivým materiálom zaisteným obžalovanému ozrejmené, ktoré sú extrémistické, a prvostupňový súd tieto zistenia správne premietol do svojho rozhodnutia, keď pre viaceré skutky obžalovaného oslobodil v prípadoch, ak išlo o voľne dostupné historické dokumenty posudzujúc ich objektívne s poukazom na charakter, povahu a dostupnosť materiálu (ad rem), bez zohľadnenia osoby obžalovaného (ad personam).

Hoci vo svojom odvolaní obžalovaný (rovnako ako znalci v znaleckých posudkoch) skĺzol do viacerých oblastí histórie a teoretických úvah polemizujúc so závermi znaleckých posudkov, najvyšší súd k tomu považuje za potrebné zdôrazniť, že jeho úlohou nebolo venovať sa historickým pojmom a definíciám, ale výlučne len posúdeniu toho, či vykonaným dokazovaním bolo preukázané naplnenie všetkých zákonných znakov skutkových podstat jednotlivých trestných činov kladených za vinu obžalovanému. A hoci obžalovaný zdôrazňuje svoju zberateľskú vášeň, ktorú mu nemožno uprieť, je potrebné ju posudzovať objektívne v súvislosti s jeho následným konaním, keďže sám priznáva aj ďalšie využívanie rôznych materiálov na verejné šírenie svojich teórií a názorov, teda popisuje svoje konanie vymykajúce sa pozícii (len) pasívneho zberateľa.

Obžalovaný prezentuje svoju knihu Židokracia ako historické dielo, znalec však jednoznačne uviedol, že kniha má znaky obvyklé pre súčasné neonacistické prostredie. A hoci obžalovaný namieta neodobnosť znalcov a časti ich záverov (na iné naopak sám odkazuje), v skutočnosti však najvyšší súd nezistil žiadne dôvody na takéto konštatovanie. Na to nepostačuje vnútorný, ničím nepodložený pocit obžalovaného, ktorý si navyše vyberá zo znaleckých posudkov len skutočnosti vyhovujúce jeho argumentácii.

Podľa ustanovenia § 146 Trestného zákona „ak vzniknú pochybnosti o správnosti znaleckého posudku alebo ak je znalecký posudok nejasný alebo neúplný, treba požiadať znalca o vysvetlenie alebo doplnenie posudku. Ak by to nevedelo k odstráneniu pochybností alebo nejasností znaleckého posudku alebo k úplnosti znaleckého posudku, treba pribrať iného znalca.“ Znalecký posudok je ako každý iný dôkaz, ktorý orgán činný v trestnom konaní alebo súd hodnotí v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov. Chyby môžu spočívať v tom, že znalec neprihliadne na všetky skutočnosti, ktoré sú dôležité pre podanie posudku, spôsob podmienky skúmania nezodpovedajú vedeckých požiadavkám, posudok nie je dostatočne odôvodnený, prípadne znalec nemá dostačujúce odborné spôsobilosti na jeho vypracovanie. Uvedené skutočnosti posudzuje orgán činný v trestnom konaní alebo súd. O nejasný posudok môže ísť vtedy, ak jeho záver alebo odôvodnenie sú neurčité, čiže nie je možné zaujať stanovisko k položeným otázkam, resp. na tieto znalec jasne neodpovedá. O neúplný posudok môže ísť, ak znalec nezodpovedal všetky položené otázky. Zákon teda stanovuje primárny postup, aby sa znalec k tomu vyjadril, prípadne aby svoj posudok doplnil. Vysvetlenie môže znalec podať písomne alebo ústne do zápisnice. Ak by následne nepostačovalo na vyriešenie otázok vo vzťahu k pochybnosti alebo nejasnosti či úplnosti znaleckého posudku, je potrebné do konania pribrať iného znalca.

Takáto situácia v konaní vedenom proti obžalovanému však nenastala. Znalci pri svojich posudkoch prihliadli na všetky skutočnosti dôležité pre podanie posudkov, svoje posudky dostatočne odôvodnili, preukázali, že majú potrebné vzdelanie na podanie posudkov, nejasnosti namietané odvolacím súdom vysvetlili a zodpovedali všetky im položené otázky. Ich rozsiahle historické úvahy či polemiky s rôznymi pojmami nemali žiaden vplyv na vyvodenie právnych záverov z ich posudkov, ktoré navyše v zmysle zákona prináleží výlučne súdu.

Zavinenie predstavuje obligatórny znak subjektívnej stránky trestného činu, z čoho vyplýva, že naplnenie akejkoľvek skutkovej podstaty trestného činu predpokladá existenciu zavinenia vo forme požadovanej v Trestnom zákone. Zavinenie možno definovať ako vnútorný psychický vzťah páchatel'a k porušeniu alebo ohrozeniu záujmu chránenému Trestným zákonom, vyvolanému spôsobom uvedeným v Trestnom zákone. Ide o vnútorný psychický vzťah páchatel'a k objektívnym znakom páchaného trestného činu. Názvom zavinenie sú označené § 15 a § 16 Trestného zákona, ktoré definujú jednotlivé formy zavinenia a upravujú princíp zodpovednosti za zavinenie. Trestný zákon definuje úmyselné zavinenie, ktoré môže mať podobu priameho, resp. nepriameho úmyslu § 15 Trestného zákona, a zavinenie z nedbanlivosti, ktoré sa môže vyskytovať vo forme vedomej, resp. nevedomej nedbanlivosti (§ 16 Trestného zákona). Zavinenie pozostáva z vedomostnej a vôľovej zložky. Existenciu vedomostnej (rozumovej, intelektuálnej) zložky zavinenia ovplyvňuje vnímanie, poznanie a predstava o predmetoch, javoch, dejoch, iných skutkových okolnostiach a v niektorých prípadoch aj právnych normách podstatných pre naplnenie konkrétnej skutkovej podstaty trestného činu. Vedomostná zložka zavinenia je prítomná v tom prípade, ak si páchatel' uvedomuje, že konaním predpokladaným skutkovou podstatou trestného činu môže ohroziť alebo porušiť záujem chránený totožnou skutkovou podstatou trestného činu. Prítomnosť vedomostnej zložky zavinenia závisí od vedomosti potenciálneho páchatel'a o skutkových okolnostiach a prípadne tiež právnych normách. Pri niektorých právnych normách (napr. ustanoveniach Trestného zákona) sa uplatňuje prezumpcia ich vedomosti. Vôľovú zložku zavinenia možno definovať ako vnútorný postoj potenciálneho páchatel'a k ohrozeniu alebo porušeniu zákonom chráneného záujmu v dôsledku svojho konania. Vôľová zložka môže mať podobu chcenia alebo uzrozenia. Od prítomnosti vedomostnej zložky, prítomnosti a obsahu vôľovej zložky je závislá existencia konkrétnej formy zavinenia. Vôľovú zložku zavinenia je potrebné odlišovať od vôľovej zložky konania, ktorá predstavuje znak objektívnej stránky trestného činu. Zavinenie musí zahŕňať príčinný vzťah aspoň v podstatných črtách medzi konaním páchatel'a a následkom alebo účinkom (k tomu porovnaj R 17/2003).

Výkonaným dokazovaním bolo jednoznačne preukázané, že obžalovaný sa skutkov dopustil v priamom úmysle, jednak už za obdobnú trestnú činnosť bol súdne trestaný, teda následky jeho konania mu boli dostatočne zrejmé, ale jeho vedomostná zložka vyplýva z jeho postojov, verbálnych vyjadrení aj písomných prejavov.

K odvolacím námietkam obžalovaného, že mu súd neumožnil klásť otázky znalcom je potrebné uviesť,

že zo zápisníc z hlavných pojednávanií, na ktorých došlo k výsluchom znalcov vyplynulo, že mnohým znalcom obžalovaný otázky kládol, a tieto boli aj znalcami zodpovedané. Z hlavného pojednávania konaného 11. júla 2024 napríklad vyplynulo, že samosudca nepripustil otázky obžalovanému, rovnako ako aj prokurátorovi. Zo zápisníc z hlavných pojednávanií konaných v dňoch 16. augusta 2024, 13. septembra 2024 a 8. októbra 2024 nevyplývali skutočnosti tvrdené obžalovaným, nakoľko obhajca ani obžalovaný nemali žiadne otázky na znalca.

Zároveň je dôležité k uvedeným námietkam doplniť, že podľa § 253 ods. 1 Trestného poriadku „hlavné pojednávanie vedie a všetky opatrenia smerujúce na zabezpečenie jeho riadneho priebehu nariaďuje predseda senátu“ a v rámci neho dbá v zásade na jeho dôstojný a nerušený priebeh a udržiavanie poriadku v pojednávacej miestnosti. Pri vedení hlavného pojednávania využíva oprávnenia, ktoré sú dané prioritne v § 253 a § 254 Trestného poriadku, ale aj v ďalších ustanoveniach ohľadom vykonávania dokazovania (napr. § 258 ods. 2, § 259 Trestného poriadku a iné). Pri výbere druhu prostriedkov, ktorými zabezpečuje dôstojný a nerušený priebeh hlavného pojednávania, predseda senátu vychádza zo spôsobu a formy rušenia priebehu hlavného pojednávania, a to od miernejších, ktorými sú upozornenie, či napomenutie a výstraha vykázaním z pojednávacej miestnosti, až po závažné, za ktoré treba považovať vykávanie z pojednávacej miestnosti a poriadkovú pokutu. Pri vedení hlavného pojednávania má predseda senátu prihliadať na oprávnené záujmy strán, t. j. ide predovšetkým o také záujmy strán, ktoré vyplývajú z ustanovení Trestného poriadku, napríklad prerušenie výsluchu obžalovaného alebo svedka, ktorý nie je vedený v súlade so zákonom alebo je vedený iným nevhodným spôsobom, resp. nepripustenie sugestívnej (ovplyvňujúcej) či kapcióznej (klamlivej, predstierajúcej, navádzajúcej) otázky, vykonanie výsluchu svedka mladšieho ako 15 rokov predsedom senátu.

Sudca teda postupoval podľa ustanovení Trestného poriadku, nakoľko vedenie hlavného pojednávania je v zmysle zákona zverené práve jemu. Sudca má zabezpečiť plynulý a dôstojný priebeh pojednávania, pričom „je povinný dbať na to, aby hlavné pojednávanie nebolo zdržiavané výkladmi a prejavmi, ktoré nemajú vzťah k pojednávanej veci a aby bolo zamerané čo najúčinnejšie na objasnenie veci v rozsahu nevyhnutnom pre spravodlivé rozhodnutie.“ (§ 253 ods. 3 Trestného poriadku).

K námietke obžalovaného voči osobe znalca Mgr. H. H. je potrebné skonštatovať, že tento bol vo veci pribratý v rámci prípravného konania viacerými uzneseniami doručenými obžalovanému, voči ktorým podal obžalovaný sťažnosť, o ktorej prokurátor uznesením zo dňa 28. februára 2022 rozhodol tak, že ju zamietol ako nedôvodnú. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na ustanovenie § 31 ods. 4 Trestného poriadku, podľa ktorého „námietku zaujatosti je strana povinná vzniesť bez meškania, len čo sa dozvedela o dôvodoch vylúčenia. Úkon, ktorý vykonala vylúčená osoba, nemôže byť podkladom na rozhodnutie v trestnom konaní s výnimkou neodkladného alebo neopakovateľného úkonu. Podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku o námietke zaujatosti strany, ktorá je založená na tých istých dôvodoch, pre ktoré už raz bolo o takej námietke rozhodnuté, alebo ktorá nebola vznesená bezodkladne podľa § 31 ods. 4 alebo ak je dôvodom námietky len riadny procesný postup orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu v konaní, sa nekoná; to platí aj o námietke, ktorá je založená na iných dôvodoch ako dôvodoch podľa § 31.“

Znalec Mgr. H. H. k jednotlivým obžalovaným namietaným predmetom na hlavnom pojednávaní uviedol, že veci zaistené u obžalovaného konkrétne: kniha Mor v Rusku, čierne tričko s nápisom, peňaženka, CD Drahovce, jednoznačne reflektujú alebo súvisia s myšlienkami neonacizmu, resp. obsahujú jeho symboly, rovnako ako v prípade CD nahrávok ide o hudbu neonacistických skupín. Zásadný nesúhlas obžalovaného so závermi znalca však nepostačuje na vyslovenie zaujatosti znalca, najmä ak takáto námietka zaujatosti nebola vznesená bezodkladne. Ako už bolo vyššie uvedené, súd dôkazy hodnotí jednotlivo, i v ich vzájomných súvislostiach, pričom znalecký posudok je len jedným dôkazom a podlieha hodnoteniu súdu rovnako ako všetky ostatné dôkazy za dodržania zásady voľného hodnotenia dôkazov.

Znalkyňa Mgr. H. Z. bola prvostupňovým súdom vypočutá 13. septembra 2024, znalkyňa PhDr. H. O. bola vypočutá 8. októbra 2024, obe v neprítomnosti znalca Mgr. H. H., ktorý bol vypočutý 11. júla

2024, teda v súlade s pokynom odvolacieho súdu. Preto ani tomuto odvolaciemu argumentu obžalovaného nie je možné prisvedčiť. Obžalovaný tiež namietal, že znalci neskladali sľub pred súdom. Zo zápisníc o hlavných pojednávaniach je zrejmé, že znalci boli na hlavných pojednávaniach (ako to vyplynulo z č.l. 7770, 7778, 7836, 7873, 7874 spisu) riadne súdom poučení, a sľub bol súčasťou ich znaleckých posudkov.

K postupu prvostupňového súdu je však potrebné prisvedčiť argumentu obžalovaného spočívajúcemu v tom, že súd mu neposkytol dostatok času na formuláciu odvolacích dôvodov, hoci samotný sudca si dal (i keď v súlade so zákonom) na vypracovanie rozsudku predĺžiť zákonnú lehotu na jeho vypracovanie. Nesprávny postup prvostupňového súdu však bol napravený v odvolacom konaní, kedy najvyšší súd vytýčil termín verejného zasadnutia o odvolaní obžalovaného až po doručení ním vypracovaných dôvodov odvolania. K porušeniu práv obžalovaného teda neprišlo a tento mal možnosť aj dostatočný časový priestor sa k rozsudku vyjadriť. Navyše je potrebné zohľadniť aj to, že obžalovaný je s trestnou vecou dlhší čas podrobne oboznámený, nepíše odvolanie prvýkrát, nakoľko prvostupňový súd len dopĺňoval dokazovanie už v podstatnej časti v minulosti vykonané.

Podľa ďalších odvolacích námietok obžalovaného súdy neskúmali pravdivosť jeho tvrdení. K tomu považuje najvyšší súd za potrebné uviesť, že podľa ustanovenia § 34 ods. 1 Trestného poriadku „obvinený môže uvádzať (akékoľvek, teda aj nepravdivé) okolnosti, navrhovať, predkladať a obstarávať dôkazy slúžiace na jeho obhajobu, robiť návrhy a podávať žiadosti a opravné prostriedky.“. Na rozdiel od svedka teda nie je obvinený v zmysle Trestného poriadku povinný vypovedať pravdu. Súd je preto povinný pri posudzovaní hodnovernosti výpovede obvineného postupovať s ohľadom na citované ustanovenie zákona.

K nezachovaniu totožnosti skutku namietaného obžalovaným je potrebné uviesť, že súd nie je právnym posúdením skutku v obžalobe viazaný, na rozdiel od vymedzenia skutku v obžalobnom návrhu, kedy je nutné zachovanie totožnosti skutku. Právne posúdenie skutku súdom môže byť s obžalobou zhodné, môže byť miernejšie alebo môže byť prísnejšie, môže ísť o posúdenie ako iného trestného činu či posúdenie súbehu s iným trestným činom, môže ísť o zmenu formy účasti obžalovaného na spáchanom trestnom čine a podobne. V prípade prísnejšieho právneho posúdenia skutku oproti obžalobe musí súd postupovať podľa § 284 ods. 2 Trestného poriadku. Pre iné právne posúdenie skutku oproti obžalobe nie je určujúce, či uvedené vyplývalo už z podanej obžaloby alebo malo na to vplyv vykonané dokazovanie na hlavnom pojednávaní. Neviazanosť právnym posúdením skutku vo vzťahu k obžalobnému návrhu je prelomená v prípade, keď je súd viazaný pri svojom rozhodnutí právnym názorom súdu vyššieho stupňa vysloveným v konkrétnej veci po tom, ako bolo jeho rozhodnutie nadriadeným súdom zrušené v konaní o sťažnosti, v odvolacom konaní alebo dovolacom konaní.

Skutok môže súd dopĺňať, resp. korigovať, ak tento zostane totožný čo do konštatovania miesta, času, spôsobu jeho spáchania, konania obvineného a následku. Totožnosť skutku zostáva zachovaná, ak zostalo zachované konanie obvineného, ako aj následok. Podstata skutku spočíva v konaní obvineného a následku, ktorý bol týmto konaním spôsobený, a ktorý je relevantný z hľadiska trestného práva. Podstata skutku teda spočíva v účasti obvineného na určitej udalosti vo vonkajšom svete, ktorá je uvedená v obžalobnom návrhu, a z ktorej vznikol následok uvedený v obžalobe. Totožnosť skutku nenarušujú zmeny v jednotlivých okolnostiach, ktoré individualizujú skutok okrem iného i čo do miesta a času spáchania, spôsobu vykonania a pohnútky činu, ako aj formy zavinenia, keď inak totožnosť konania zostala zachovaná. Pri nezhode medzi konaním uvedeným v uznesení o vznesení obvinenia a obžalobou, resp. medzi obžalobou a tým, ktoré vyšlo najavo na hlavnom pojednávaní môže udržiavať totožnosť skutku totožnosť spôsobeného následku, ak konanie po zmenách, ku ktorým došlo na hlavnom pojednávaní, bude aspoň čiastočne totožné.

Podľa § 284 ods. 2 Trestného poriadku „uznať obžalovaného za vinného z trestného činu podľa prísnejšieho ustanovenia zákona, ako podľa ktorého posudzovala skutok obžaloba, môže súd len vtedy, ak obžalovaného na možnosť tohto prísnejšieho posudzovania skutku upozornil skôr, ako súd vyhlásil dokazovanie za skončené. Ak o to obžalovaný alebo jeho obhajca požiada, treba mu poskytnúť znova

lehotu na prípravu obhajoby a hlavné pojednávanie na ten účel odročiť najmenej o päť pracovných dní.“

Potom postup prvostupňového súdu na hlavnom pojednávaní konanom 16. augusta 2024 pri prekvalifikovaní skutkov obžalovaného za použitia ustanovenia § 284 ods. 2 Trestného poriadku, podľa ktorého súd na uvedený postup obžalovaného upozornil pred skončením dokazovania, bol v súlade so zákonom a vykonaným dokazovaním vo veci.

Záverom k výroku o vine najvyšší súd uvádza, že zistil pochybenie prvostupňového súdu, keď pri vyhlásení a následnom vypracovaní rozsudku, konkrétne skutkov č. 20/ a č. 21./ nesprávne uviedol opakovane právnu vetu namiesto právnej kvalifikácie, ktorú k uvedeným skutkom nevyhlásil.

Podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,

Podľa § 321 ods. 3 Trestného poriadku ak preskúmava všetky výroky, ale je chybná len časť napadnutého rozsudku a možno ju oddeliť od ostatných, zruší odvolací súd rozsudok len v tejto časti; ak však zruší hoci aj len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Chybami napadnutých výrokov rozsudku podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku treba rozumieť vady, ktorými trpí sám rozsudok, napríklad výrok rozsudku je nezrozumiteľný, nepreskúmateľný, výrok a odôvodnenie rozsudku nie sú v súlade.

Vzhľadom na uvedené najvyšší súd zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o vine v bodoch 20/ a 21/ a vo výroku o treste, a opravil výrok o právnej kvalifikácii skutkov uvedených v bode č. 20/ a č. 21/ rozsudku ako zločinu rozširovania extrémistického materiálu spáchaného formou účasti (ako organizátor) podľa § 422b ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 21 ods. 1 písm. a) Trestného zákona tak, aby zodpovedal odôvodneniu rozsudku.

K oslobodzujúcim výrokom v bode II. a v bode III. rozsudku:

Odvolacím argumentom prokurátora ohľadom týchto výrokov rozsudku najvyšší súd vôbec nemohol prisvedčiť. Vykonaným dokazovaním ku skutkom uvedeným vo výroku v bode II. rozsudku, ku ktorému došlo z dôvodu, že vecami zaistenými pri domovej prehliadke u obžalovaného, ktoré boli historickými dokumentami voľne dostupnými v predajnej sieti, a tetovaním na tele obžalovaného, ktoré tento nikde nevystavoval, navyše ľudské telo nie je vecou v zmysle definície zákona uvedenej v ustanovení § 130 a § 131 Trestného zákona, jednoznačne nedošlo k naplneniu všetkých zákonných znakov trestných činov tak, ako to obžalovanému kládol prokurátor za vinu v obžalobe.

Dôvod oslobodenia uvedený v ustanovení § 285 písm. b) Trestného poriadku, že skutok nie je trestným činom, sa uplatní vtedy, ak súd z vykonaného dokazovania zistil, že skutok sa ako taký aspoň v podstatnej časti stal, ale nenaplnia všetky objektívne a subjektívne znaky žiadnej skutkovej podstaty trestného činu, resp. nie je trestným činom pre existenciu okolnosti vylučujúcej protiprávnosť činu (krajná núdza podľa § 24 Trestného zákona, nutná obrana podľa § 25 Trestného zákona, oprávnené použitie zbrane podľa § 26 Trestného zákona, dovolené riziko podľa § 27 Trestného zákona, výkon práv a povinností podľa § 28 Trestného zákona, súhlas poškodeného podľa § 29 Trestného zákona alebo plnenie úlohy agenta podľa § 30 Trestného zákona). Pod tento dôvod oslobodenia treba zaradiť aj skutkový omyl, nedostatok závažnosti (materiálny korektív) v prípade posudzovania prečinu podľa § 10 ods. 2 a § 95 ods. 1 Trestného zákona a zmenu právnej úpravy, v dôsledku ktorej nebude už dané konanie trestné.

Postup prvostupňového súdu v bode II. rozsudku, ktorým obžalovaného H. H. za skutky, ktoré nie sú trestným činom oslobodil, bol plne v súlade s výsledkami dokazovania vykonaného vo veci.

Rovnako nemožno skonštatovať, že k zoslabeniu dôkaznej situácie nedošlo, naopak. Doplnením dokazovania v smere naznačenom odvolacím súdom, a to konkrétne výsluchom znalca Ing. E. J. PhD. bolo zistené, že „ten kto si vytvorí konto na sociálnej sieti vyplňuje formulár, ktorého súčasťou je prihlasovacie meno a heslo. Prihlásiť sa následne môže aj ten, kto pozná prihlasovacie údaje, teda nielen ten, kto konto vytvoril, ale aj iná osoba, ktorej sú údaje o prihlásení prístupné, a táto osoba tak môže na konto dopĺňať príspevky.“ K identifikácii osoby pridávajúcej príspevky znalec uviedol, že „možno zistiť iba miesto t.j. geolokáciu, nie však zariadenie, z ktorého sa príspevok pridával. Nedá sa teda presne určiť kto sa do siete prihlasoval.“ Na základe takto znalcom skonštatovaných faktov nie je možné uznať vinu obžalovaného za pridanie týchto príspevkov pre absenciu preukázania mu subjektívnej stránky trestného činu (rozoberanej vyššie). Na jeho účet malo prihlasovacie heslá viacero osôb, ktoré mohli na tento pridávať príspevky. Vzhľadom na to, že podľa znalca sa osoba, ktorá pridala príspevok, presne identifikovať nedá, nebolo preukázané (napr. výsluchom týchto osôb), že na zverejnenie príspevkov dal pokyn práve obžalovaný. Vývodenie trestnej zodpovednosti voči obžalovanému vzhľadom k dôkaznej núdzi nie je možné, nakoľko dokazovaním zistené skutočnosti nie sú postačujúce.

Dôvod oslobodenia uvedený v ustanovení § 285 písm. c) Trestného poriadku, že nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný, sa uplatní vtedy, ak súd zistil, že skutok sa ako taký aspoň v podstatnej časti stal, naplnia všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu, avšak na základe vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní nemôže jednoznačne, bez dôvodných pochybností prijať záver, že skutok spáchal obžalovaný. Pôjde o prípady, keď vykonané dokazovanie poukazuje, že skutok mala spáchať iná osoba, resp. vykonané dokazovanie nepostačuje na jednoznačný záver o vine obžalovaného. Tento dôvod je uplatnením zásady prezumpcie neviny, z ktorej vyplýva jednak to, že nepreukázaná vina má ten istý význam ako preukázaná nevina, jednak uplatnenie zásady in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obžalovaného), t.j. ak po vykonanom dokazovaní zostanú o určitej skutkovej okolnosti dôvodné pochybnosti, ktoré nie je možné odstrániť vykonaním ďalších dôkazov, resp. ak vzniknú dva reálne priebehy skutkového deja, je potrebné rozhodnúť v prospech obžalovaného.

Preto správne prvostupňový súd postupoval aj v bode III. rozsudku, ak skutky, ktoré neboli obvinenému preukázané, v zmysle zásady in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obžalovaného) oslobodil.

K názoru prokurátora, že nie je pravdou, že sa znalci vyjadrovali iba v historickom kontexte, považuje najvyšší súd za potrebné dať do pozornosti ustanovenie § 327 Trestného poriadku, podľa ktorého súd prvého stupňa, ktorý opätovne prejednáva vec po zrušení rozsudku odvolacím súdom, je viazaný právnym názorom, ktorý vo svojom rozhodnutí vyslovil odvolací súd. Viazanosť právnym názorom znamená, že súd prvého stupňa je povinný rešpektovať závery, ktoré urobil odvolací súd ohľadom riešených otázok a je povinný vykonať úkony, ktoré odvolací súd nariadil. Právnym názorom sa tu rozumie názor vyslovený ohľadom výkladu ustanovení hmotného alebo procesného práva. Ide napríklad o právny názor odvolacieho súdu na výklad skutkovej podstaty konkrétneho trestného činu, na zákonnosť či nezákonnosť vykonaných dôkazov, na použiteľnosť vykonaných dôkazov, na neúplnosť vykonaného dokazovania, na nutnosť doplnenia dokazovania a pod. Preto vzhľadom na uvedené postup súdu pri oslobodení skutkov uvedených v bode II. a v bode III. rozsudku bol predovšetkým plne v súlade s vykonaným dokazovaním, ako aj s názorom vysloveným odvolacím súdom v uznesení z 30. apríla 2024, ktorý bol prvostupňový súd v zmysle Trestného poriadku povinný rešpektovať.

Nemožno súhlasiť ani s názorom prokurátora ohľadom výpovede svedka PhDr. H. H.C. PhD. Podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku „orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.“ Je nesporné, že výpoveď tohto svedka vyznela v prospech obžalovaného, tým ju však nemožno považovať za výpoveď „politicky“ ovplyvnenú, ako to naznačil prokurátor. Svedok bol pred svojou výpoveďou riadne v súlade so zákonom poučený o povinnosti vypovedať pravdu, ako aj o

následkoch krivej výpovede. Jeho výpoveď vyznela logicky, a preto na rozdiel od prvostupňového súdu túto najvyšší súd vzal do úvahy a následne premietol do komplexného a objektívneho posúdenia veci a aj do rozhodovania o treste.

Zhrnúc vyššie uvedené najvyšší súd uzatvára, že sa v podstatných okolnostiach stotožnil s vyhodnotením dôkaznej situácie ohľadom výroku o vine tak, ako ju uviedol Špecializovaný trestný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku. Vzhľadom len k potrebe nápravy pochybenia prvostupňového súdu spočívajúceho v nevyhlásenej právnej kvalifikácii skutkov č. 20/ a č. 21/ najvyšší súd zrušil výrok o vine v bodoch č. 20/ a č. 21/ rozsudku, avšak s poukazom na § 321 ods. 3 Trestného poriadku bol povinný zrušiť aj výrok o treste.

Najvyšší súd považoval za potrebné (na rozdiel od prvostupňového súdu) pri následnom rozhodovaní premietnuť oslobodenie z ďalších (viacerých) skutkov oproti v poradí prvému rozsudku, ako aj dôkazy svedčiace v prospech obžalovaného, konkrétne svedecké výpovede svedkov, listinné dôkazy, pozitívne správy na jeho osobu, do rozhodovania o výmere trestu zdôvodneného nižšie.

V súvislosti s výrokom o treste preto najvyšší súd uložil obžalovanému trest, ktorý dôsledne zodpovedá všetkým pravidlám dôležitým pri ukladaní trestu. Trest je opatrením štátneho donútenia, ktoré v mene štátu na základe a v medziach zákona ukladajú v predpísanom konaní na to povolané súdy páchatelovi za spáchaný trestný čin. Trest ako právny následok trestného činu môže priamo postihnúť len páchatel'a trestného činu (zásada personalít trestu) tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu (§ 34 ods. 3 Trestného zákona). Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon na ochranu spoločnosti jednak pred páchatel'om trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu) a jednak aj voči ďalším členom spoločnosti - potencionálnym páchatel'om, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchove pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Ochrana spoločnosti sa teda uskutočňuje dvoma prvkami, a to prvkom donútenia (represia) a prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú v zásade súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou.

Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcija medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti. Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Páchatel'ovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v Trestnom zákone, pričom tento zákon v osobitnej časti ustanovuje len trestné sadzby trestu odňatia slobody. Výmerou trestu sa rozumie nielen určenie trestu v rámci sadzby tam, kde je trest takto kvantifikovaný, ale aj určenie rôznych modalít alebo obsahu trestov, ak je toto určenie vyhradené súdu. Práve rozpätie zákonom stanovenej trestnej sadzby pri určitých trestoch umožňuje a zároveň ukladá súdu povinnosť individualizovať ukladaný trest.

Osobu páchatel'a treba hodnotiť vo všetkých súvislostiach, pričom nemožno obísť ani možnosť jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatel'a si súd vytvára z veľkej časti už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu (t. j. či ide o prečin, zločin, obzvlášť závažný zločin) pri náležitom zhodnotení osoby páchatel'a. Z hľadiska posúdenia možnosti nápravy páchatel'a má veľký význam celkový spôsob jeho života a jeho správanie pred spáchaním trestného činu a jeho postoj k spáchanému trestnému činu (Rt 23/1967). Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uložením trestu poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a občanom pred útokmi páchatel'ov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti. Pri ukladaní trestov treba zároveň vychádzať zo spojenia a vzájomnej vyváženosti dvoch princípov, a to z princípu zákonnosti trestu a z princípu individualizácie trestu. Trest musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionality trestu), úmernosť trestu okrem iného určujú aj pohnútky

páchateľa a možnosti jeho nápravy.

Špecializovaný trestný súd nepostupoval v súlade s vyššie uvedenými zásadami ukladania trestov a po vyhodnotení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v súhrne, pokiaľ mali význam pre výrok o treste a slúžili v tomto smere na prospech obžalovaného, najmä výsluchy svedkov dosvedčujúce vedenie riadneho života obžalovaným, to že je zamestnaný, stará sa o svoju rodinu. Preto novou výmerou trestu uvedené pochybenie prvostupňového súdu napravil najvyšší súd, a to v súvislosti jednak s dĺžkou trvania väzby (takmer 3 roky), ktorá už nesporene prispela k náprave a prevýchove obžalovaného vzhľadom na to, že podmienky v nej sú ďaleko prísnejšie ako v samotnom výkone trestu odňatia slobody, zohľadniac aj jeho pozitívne hodnotenie v jej výkone, ale predovšetkým skutočnosť, že obžalovaný bol z veľkého počtu skutkov oslobodený spod obžaloby. Zo znaleckého posudku na jeho osobu vyplynulo, že obžalovaný trpí zmiešanou poruchou osobnosti, avšak bez psychotickej alterácie (poškodenia). Ide o osobu s intelektovými schopnosťami nadpriemeru, ktorá má plne zachovaný kontakt s objektívnou realitou. Preto najvyšší súd pristúpil k uloženiu prevýchovného trestu na dolnej hranici trestnej sadzby ustanovenej zákonom vo výmere 4 rokov, ktorý považoval za primeraný, spravodlivý, postačujúci na jeho nápravu, ale zároveň plne zohľadňujúci osobu obžalovaného, ale aj celkové okolnosti jeho konania.

S poukazom na skutočnosť, že obžalovaný nebol doposiaľ vo výkone trestu odňatia slobody, zaradil ho najvyšší súd pre výkon trestu do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia podľa ustanovenia § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona „súd uloží trest prepadnutia veci, ktorá bola použitá na spáchanie trestného činu.“

Podľa § 60 ods. 4 Trestného zákona „vlastníkom prepadnutej veci sa stáva štát, ak súd nerozhodne inak na základe vyhlásenej medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná.“

K výroku o treste prepadnutia veci je potrebné uviesť, že v prípade vecí uvedených vo výrokovej časti tohto rozsudku (zaistených u obžalovaného) išlo o veci použité na spáchanie trestného činu, a pri jeho ukladaní najvyšší súd postupoval v súlade so zákonom, keď doň zahrnul výlučne materiály, o ktorých znalci uviedli, že sú extrémistické.

S ohľadom na vyššie uvedené rozhodol najvyšší súd tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.